

наслідування. Дослідники [2; 3; 4] трактують професійний імідж педагога як емоційний образ, утворений із багатьох формотворчих компонентів, що впливає на рольову відповідність особистості викладача стандартам і вимогам його професії в очах колег, студентів та суспільства.

Імідж вчителя формує система елементів, комплексне поєднання яких може забезпечити створення позитивного впливу на учнів та забезпечення успішної освітньої діяльності, зокрема: аудіовізуальна культура особистості (культура мовлення, манери, стиль одягу та його доречність конкретній ситуації, вміння триматися на публіці, презентувати інформацію певній цільовій аудиторії); поведінка педагога в різних аспектах (поведінка в професійному середовищі серед учнів колег та керівництва, вміння контролювати свій емоційний стан та знаходити способи комунікації, розумітися з різними типами особистостей); система моральних та етичних цінностей вчителя (світосприйняття, ставлення до власної професії та до учнів); статус і самооцінка педагога (відповідне визначення своєї ролі в навчальному процесі, своїх педагогічних можливостей та професійних якостей); сукупність особистісних якостей (толерантність, повага до інших людей, почуття гумору, доброта).

У педагогічному аспекті серед найважливіших функції педагогічного іміджу є: педагогічний та естетичний вплив, самовираження, перетворювальна, інформаційно-розвивальна. У професійному аспекті серед найважливіших функцій є: професійна оцінка, демонстрація компетентності (соціально-психологічної, комунікативної, професійної). Імідж також виконує функції професійного тренінгу, професійного контролю, професійної ідентифікації, адаптації, професійного самовираження. Ці функції дозволяють людині пристосовувати самого себе до системи професійних відносин, здійснювати ефективно професійне спілкування та вплив, максимально розкривати свій професійний потенціал.

Таким чином, професійний імідж викладача – це образ професійної ролі, яка конструйована викладачем і доповнена індивідуальним іміджем у процесі взаємодії зі школярами, студентами, колегами, адміністрацією й товариством. Унаслідок узагальнення дефініцій, запропонованих цитованими дослідниками, підсумовано, що професійний імідж педагога – це емоційний образ, який складається з багатьох формотворчих компонентів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бибик С. П., Сюта Г. М. Словник іншомовних слів: тлумачення, словотворення та слововживання / за ред. С. Я. Єрмоленко; худ. оформлювач О. С. Юхтман. Харків : Фоліо, 2006. 623 с. (Б-ка держ. мови)
2. Драчук Е. Педагогічний імідж вчителя як інструмент розв'язання професійних завдань. Студентський вісник Педагогічного університету імені П. Тичини. 2013. Вип. 33. С. 25-28.
3. Мартинець Л. А. Імідж сучасного вчителя. Київ : Шкільний світ, 2011. 96 с.
4. Нуйкін О. М. Імідж педагога як запорука професійного успіху. Педагогічна майстерня : науково-методичний журнал. 2012. № 9. С. 28-32. 149.
5. Олексенко В. Формування професійного іміджу сучасного вчителя. Проблеми освіти. 2015. Вип. 84. С. 258-263.

Метенько Д. Ю., студентка ДО-1;
Науковий керівник:
ст. викладач **Русин Н.М.**
Мукачівський державний університет

ВИХОВАННЯ ФІЗИЧНИХ ЯКОСТЕЙ У ДОШКІЛЬНИКІВ

Крім фізкультурних занять, які є основною формою навчання фізичним вправам, велике значення має фізкультурно-оздоровча робота в режимі дня: ранкова гімнастика,

рухливі ігри та фізичні вправи на прогулянці, фізкультхвилинки, вправи після денного сну, загартовування.

Необхідною умовою гармонійного розвитку особистості дитини є достатня рухова активність. Останні роки в силу високого навчального навантаження навіть в дошкільному віці у більшості дітей відзначається дефіцит в режимі дня, недостатня рухова активність, яка обумовлює появу гіпокінезії, яка може викликати ряд серйозних змін в організмі дошкільника.

Система фізичного виховання в дошкільних організаціях являє собою єдність мети, завдань, засобів, форм і методів роботи, спрямованих на зміцнення здоров'я та всебічний фізичний розвиток дітей. Вона одночасно є підсистемою, частиною загальнодержавної системи фізичного виховання, яка крім зазначених компонентів включає також установи та організації, що здійснюють і контролюють фізичне виховання. Кожна установа в залежності від його специфіки має свої конкретні напрямки в роботі, що відповідають в цілому державним і загальнонародним інтересам.

Теорія фізичного виховання дітей дошкільного віку - наука про загальні закономірності фізичного виховання і формування особистості дитини. Найважливішим завданням, що визначає особливу значимість фізичного виховання як основи всебічного розвитку, є формування здорової, міцної, загартованої, життєрадісної, чуйної, ініціативної дитини, яка добре володіє своїми рухами, любить спортивні і фізичні вправи, здатної до навчання в школі і до активної подальшої творчої діяльності [3]. Теорія фізичного виховання дітей дошкільного віку, маючи єдиний зміст і предмет вивчення із загальною теорією фізичного виховання, разом з тим спеціально вивчає закономірності фізичного виховання дитини від народження до школи і, відповідно до цього, загальні закономірності управління розвитком дитини в процесі виховання і навчання. Теорія фізичного виховання дітей безперервно розвивається і збагачується новими знаннями, одержуваними в результаті досліджень, що охоплюють різноманітні сторони виховання дитини. Відповідно до вікових особливостей, завдання фізичного виховання в цьому періоді зводяться до наступного:

- 1) забезпечити нормальний фізичний розвиток, охорону і зміцнення здоров'я дитини;
- 2) поступово загартовувати організм і підвищувати його опірність впливом зовнішнього середовища;
- 3) розвивати вміння виконувати основні рухи, а в подальшому формувати основні рухові навички (в ходьбі, бігу, стрибках, лазінні, метанні);
- 4) поступово розвивати спритність, узгодженість рухів;
- 5) шляхом різних колективних дій сприяти вихованню активності, самостійності, дисциплінованості.

У процесі фізичного виховання здійснюються оздоровчі, освітні та виховні завдання. Серед оздоровчих завдань особливе місце займає охорона життя і зміцнення здоров'я дітей, і всебічний фізичний розвиток, вдосконалення функцій організму, підвищення активності і загальної працездатності. З огляду на специфіку віку, оздоровчі завдання визначаються в більш конкретній формі: допомагати розвитку склепінь стопи, зміцненню зв'язкового-суглобового апарату; сприяти розвитку всіх груп м'язів, особливо м'язів-розгиначів; правильному співвідношенню частин тіла; вдосконалення діяльності серцево-судинної і дихальної системи [6].

Крім того, важливо підвищувати загальну працездатність у дітей, враховуючи особливості розвитку дитячого організму. Тут завдання визначаються в більш конкретній формі: допомагати правильному і своєчасному окостенінню, формуванню вигинів хребта, сприяти правильному розвитку терморегуляції, удосконалювати діяльність центральної нервової системи, сприяти врівноваженості процесів збудження і гальмування, їх рухливості, а також вдосконалення рухового аналізатора, органів почуттів.

Освітні завдання передбачають формування у дітей рухових умінь і навичок, розвиток фізичних якостей; ролі фізичних вправ в їх життєдіяльності, способах зміцнення власного здоров'я. Завдяки пластичності нервової системи у дітей рухові навички формуються

порівняно легко. Більшість їх (повзання, біг, ходьба, ходьба на лижах, катання на велосипеді та ін.) діти використовують в повсякденному житті як засіб пересування. Правильне виконання фізичних вправ ефективно впливає на розвиток м'язів, сухожилів, суглобів, кісткової системи. Рухові навички, сформовані у дітей дошкільного віку, складають фундамент для їх подальшого вдосконалення в школі і дозволяють надалі досягати високих результатів у спорті. У процесі формування рухових навичок у дітей виробляється здатність легко опановувати складнішими рухами і різними видами діяльності, що включають ці рухи (трудові операції).

Основними організаційно-педагогічними умовами в фізичному вихованні є:

1. Організація і насичення видів діяльності (різні види гімнастики, рухливі ігри) інформацією про основи здорового способу життя та розвиток на цій базі емоційно-оцінного ставлення до даного процесу.

2. Розширення предметно-просторового середовища для засвоєння дітьми способів ведення основ здорового способу життя.

3. Здійснення співпраці ЗДО та сім'ї, заснованої на єдності їх виховної взаємодії.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Глазиріна Л.Д. Фізична культура в старшій групі дитячого садка / Л.Д. Глазиріна. - М.: Владос, 2010. - 202 с.

2. Кочеткова Л.В. Програма оздоровлення дітей старшого дошкільного віку / Л.В. Кочеткова. - М.: ТЦ Сфера, 2013. - 48 с.

3. Робота з фізичного розвитку в дошкільному закладі [Електронний ресурс]. - Режим доступу: <http://deti.jofo.me/586538.html> (дата звернення: 20.03.2017).

Миронець А. В., студентка П-31

Науковий керівник:

ст. викладач **Куленко О. А.**

Полтавський національний педагогічний університет імені В. Г. Короленка

КЛАСИФІКАЦІЯ ДИДАКТИЧНИХ ІГОР У ШКІЛЬНОМУ КУРСІ ХІМІЇ

Серед педагогічних технологій чільне місце займають саме ігрові технології, що є спрямованими на особистість та активізують її діяльність. Застосування ігрових технологій в освітній підготовці школярів дозволяє формувати широку гаму умінь: прогностичних; планування діяльності; проектувальних; організаційних; контрольних, оцінних і корекційних; інформаційних; аналітичних; комунікаційних; дослідницьких; науково-пізнавальних [1].

До основних форм навчально-виховної роботи з учнівською молоддю, де є можливим застосування ігрових технологій, слід віднести наступні: навчальні заняття, шкільні гуртки, організацію свят, творчі студії, дискусійні клуби, різноманітні конкурси та вікторини, предметні «КВК», театралізовані постановки, ігрові тренінги. Серед форм організації дозвілля школярів з використанням ігрових технологій слід звернути увагу на естафети, змагання, квести та рафтинг-курси [3].

З відомого розмаїття ігор, що мають практико-орієнтований характер і спрямовані на формування певних компетентностей, ми акцентуємо увагу на інтелектуально-творчих іграх і пропонуємо розглядати їх як такі, що дозволяють: збагачувати світогляд учнів; розвивати пам'ять, уяву, логіку, асоціативне мислення, концентрувати увагу; застосовувати на практиці теоретичні відомості з предмета, що вивчається. У структуру гри як процесу входять: а) ролі, узяті на себе граючими; б) ігрові дії як засіб реалізації цих ролей; в) ігровий ужиток предметів, тобто заміщення реальних речей ігровими, умовними; г) реальні відношення між граючими; д) сюжет (утримання) – область дійсності, умовно відтворена в грі.

МУКАЧІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

89600, м. Мукачево, вул. Ужгородська, 26

тел./факс +380-3131-21109

Веб-сайт університету: www.msu.edu.ua

E-mail: info@msu.edu.ua, pr@mail.msu.edu.ua

Веб-сайт Інституційного репозитарію Наукової бібліотеки МДУ: <http://dspace.msu.edu.ua:8080>

Веб-сайт Наукової бібліотеки МДУ: <http://msu.edu.ua/library/>